

Τελευταία προσπάθεια

Πρώτη προσπάθεια. Παίρνει άσπρο χαρτί και στυλό. Σχηματίζει ένα ορθογώνιο και μια γραμμή στη μέση. Στην αριστερή μεριά ένα ✓, στη δεξιά ένα ✗ και ανεβοκατεβάζει πιέζοντας το στυλό μέχρι που το χαρτί να βγάλει τρύπα και το τραπέζι να αποκτήσει τα δικά του όρια.

«Σιγά, μου το διέλυσες το τραπέζι. Είπαμε να παίζουμε αλλά...»

Παίρνει το χαρτί, το τσαλακώνει, το πετάει στο πάτωμα και κάθεται στα γόνατά του απορημένος. Δεν ήταν δυνατόν να μην καταλάβαιναν αυτό που προσπαθούσε να τους δείξει. Ίσως επειδή δεν τα είχαν, μπορεί επειδή πάντα τα είχαν και τους ήταν αυτονόητα. Μάλλον επειδή άλλοι τους τα επέβαλαν και αυτοί ούτε που το είχαν πάρει είδηση. Ο χρόνος όμως που του απέμενε ήταν πολύ λίγος, έπρεπε να κάνει κάτι και γρήγορα.

Δεύτερη προσπάθεια. Στέκεται στη μέση του δωματίου και αρχίζει να περπατά σχηματίζοντας με τα βήματα του ένα μεγάλο κύκλο. Το επαναλαμβάνει αρκετές φορές και προσπαθεί μάταια να βγει από τον κύκλο, χτυπώντας σ' ένα αόρατο τοίχο που τον αναγκάζει να μπει ξανά σε τροχιά. Αυτοί ακόμα επέμεναν να μην τον καταλαβαίνουν. Είχε κουραστεί όμως υπερβολικά. Το βάρος της λέξης που δεν μπορούσε να σηκώσει και τα τείχη που ύψωσε για χάρη της τον είχαν διαλύσει.

Ναι, είχε ένα θέμα με αυτή τη λέξη. Τα είχε με κάθε της γράμμα ξεχωριστά. Η μάχη ξεκινούσε από το πρώτο κιώλας γράμμα. Ένιωθε αυτό το «ο» γύρω από το λαιμό του να τον σφίγγει σαν δολοφόνος. Το μόνο που μπορούσε να κάνει για να γλιτώσει ήταν να βάλει ένα άλλο γράμμα λιγότερο επικίνδυνο μπροστά στη λέξη, τουλάχιστον μέχρι το τέλος του παιχνιδιού. Αλλά ποιο ; Όρια, μ-όρια, β-όρια, ζ-όρια;

Ο χρόνος όμως τελειώνει και αυτός μένει ακίνητος στη μέση του δωματίου να προσπαθεί να πάρει ανάσα. Τον είχε κουράσει πολύ αυτό το παιχνίδι. Τον είχε κουράσει πολύ αυτή η λέξη. Έβλεπε τους υπόλοιπους σε βουβή και αργή κίνηση να συζητούν έντονα. Το μόνο που μπορούσε να ακούσει ήταν η αναπνοή του και το μόνο που μπορούσε να δει ήταν η λέξη που του ανατέθηκε λίγο παραποιημένη - «όρ(ν)ια» ή μήπως «όρ(γ)ια». Με τη σκέψη του αυτή γέλασε και πριν προλάβει να την τελειώσει ακούει κάποιον να προτείνει να δώσουν ακόμα μια ευκαιρία στην ομάδα. Φυσικά χωρίς χρόνο και χωρίς αντάλλαγμα. Έτσι, γιατί αυτή η λέξη έπρεπε να ειπωθεί, αν δεν ακουγόταν θα ήταν ιεροσυλία. Δεν σου τυχαίνουν τέτοιες λέξεις συχνά.

Τρίτη προσπάθεια. Τελευταία. Αυτή τη φορά είπε να χρησιμοποιήσει τον προφορικό λόγο, δεν είχε μείνει κι άλλος. Εκεί στη μέση του δωματίου άρχισε να λέει ό,τι του

ερχόταν στο μυαλό και χωρίς να το συνειδητοποιήσει βρέθηκε να φωνάζει και να κουνά τα χέρια του σαν να είχε ξεχάσει ότι τώρα είχε φωνή.

Είναι μια νοητή γραμμή που βάζει φραγμούς σε κάτι υπαρκτό ή και όχι. Του καθ' ενός είναι διαφορετικά. Η τέχνη δεν έχει. Και σίγουρα ούτε η βλακεία. Έλα, δεν είναι δύσκολο.

Κάποιος από την ομάδα σηκώνεται και του λέει με απορία «πες μου ότι τόση ώρα προσπαθούσες για τα «όρια»; Όχι δεν το δέχομαι! Είναι τώρα λέξη αυτή για παιχνίδι;»

Είναι τώρα λέξη αυτή για παιχνίδι;

[Ευαγγελία Σωκράτους]

***Διάκριση στον διαγωνισμό συγγραφής διηγήματος “audioBOOK_2016
του Εκδοτικού Οίκου VERAMAND ARTIVITY***